

Ž-ové průtah způsoben návalem práce, takže tato věc ušla mu z patrnosti tak jako v ostatních případech. Kárný soud shledal tuto omluvu pochopitelnou, uváživ nervositu obviněného, jakož i okolnost, že obviněný přehlédl, že si původní omluvou svou situaci nezlepší. Vzhledem k úplnému doznání obviněného ve všech ostatních bodech neměl kárný soud příčiny nevěřiti obviněnému i v tomto směru jeho obhajoby. Vzhledem k těmto přesvědčivým úvahám kárného soudu nemá ani kárný soud odvolací příčiny odchýliti se od tohoto stanoviska kárného soudu, neshledávaje za zjištěných okolností změněnou obhajobu obviněného, jakož i jeho omluvu jinak nepravděpodobnou, podivnou a nápadnou, jak se jí snaží vylíčiti odvolání. Kárný soud odvolací nemá tudíž za prokázáno, že obviněný v tomto případě porušil hrubě základní povinnost, kterou mu zákon jako soudci ukládá, by se od zákonných předpisů svémocně neuchyloval (§ 46 odst. druhý cís. patentu), nýbrž má z úvah, vylíčených shora při vyřízení první části odvolání, za to, že i v tomto případě, v němž zůstala žádost Žofie Ž-ové o milost nevyřízena téměř po dobu 10 měsíců (od 31. ledna do 16. listopadu 1926), jde jako v ostatních případech toliko o nedbalost a o nedostatek píle a horlivosti ve vyřizování věci obviněnému přikázané, nikoli však o úmyslné, svémocné oddálení výkonu trestu. Bylo tudíž odvolání, pokud se domáhá v případě Ž-ové odsouzení obviněného pro svémocné porušení zákonných předpisů, jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 52 dis.

Přijal-li advokát závazek chudé strany (jíž byl ustanoven k bezplatnému zastupování), že mu zaplatí výdaje a odměnu, a žalobou a exekucí tento závazek proti chudé straně vymáhal, prohřešil se jednak proti povinnostem povolání, jednak poškodil čest a vážnost stavu.

Stížnost na průtah kárného řízení není přípustna.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1927, Ds I 6/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 17. února 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, a odmítl jeho stížnost co do průtahů kárného řízení.

Důvody:

Odvolání mylně doličuje, že bezplatnost zastupování chudé strany ve sporu advokátském zaniká skončením sporu a poté že může již advokát placení na chudé straně požadovati a vymáhati. Při tom přehlíží odvolatel, že zákon v §§ 68 a 71 c. ř. s. a v článku XXXIII. uv. zák. k c. ř. s. ustanovuje, kdy právo chudých zaniká, a že také vymezuje případy, kdy

jest advokát oprávněn požadovati zaplacení útrat zastupování, totiž když chudá strana později nabude takového majetku, který nepřipouští již používání povoleného jí práva chudých a důsledkem toho jest dodatečně soudním usnesením zbavena práva chudých, anebo když se zjistí, že již při povolení práva chudých tu nebylo těchto předpokladů (§ 71 c. ř. s.), a dále podle předpisu § 70 c. ř. s. Nesejde na tom, že rozsudkem okresního soudu v T. ze dne 27. května 1925 byla strana odsouzena k zaplacení smluvního závazku, poněvadž nyní jde o otázku zcela jinou, zda totiž jednání odvolatelovo, jímž přijal závazek od chudé strany, že mu zaplatí útraty zastupování v době, kdy byl jí zřízen k bezplatnému zastupování, nepříčí se povinností povolání, které ukládá zákon advokátu, a zda neporušuje čest a vážnost stavu, jichž zachování jest mu uloženo ustanovením § 10 odst. druhý adv. řádu. Advokát, byv zřízen zástupcem chudé straně, nemůže ani pod rouškou, že se chudá strana v poměru k němu vzdává práva chudých, přijati její závazek k placení, dokud jeho veřejné ustanovení k bezplatnému hájení práv chudé strany trvá a dokud nenastaly zákonné podmínky pro jeho nárok na dodatečnou náhradu výdajů a odměny, neboť takovým způsobem by mohl býti obcházen účel zákona, by se chudé straně dostalo bezplatného právního zastoupení ve sporech, v nichž zákon předpisuje zastoupení stran advokáty, kdyby mohlo býti na chudou stranu působeno tvrzením, že spor jest beznadějný, nebude-li zástupce za svou obzvláštní námahu stranou odměněn. Netřeba se zabývatí vývodů odvolání, jak jest posuzovati předpoklady chudoby strany, ježto stačí zjištění, že právo chudých bylo v tomto případě žalující Boženě P-ové ve sporu s Františkem H-em právoplatně povoleno a že ani později nebylo jí odňato pro změněné její majetkové poměry. Z toho, že ve sporu podlehnoucí chudá strana musí hraditi odpůrci útraty, nikterak neplyne, že by musela také platiti výdaje a odměnu svému bezplatnému zástupci, poněvadž právě jen dobrodiní bezplatného právního zastupování bylo jí zákonem poskytnuto a nikoli osvobození od náhrady útrat vítězivšímu odpůrci. Ani subjektivní přesvědčení advokátovo, že chudá strana jím zastupovaná má majetek, neopravňuje ho přímo k žalobě a k exekuci pro zaplacení palmárního účtu, ježto zákon sám ustanovuje v §§ 68, 71 odst. prvý a § 70 c. ř. s. též způsob a postup, jimiž lze advokátu chudé strany dosíci dodatečného zaplacení nákladů a odměny zastupování. Napadený nález doličuje správně, že tím, že odvolatel přijal závazek chudé strany (jíž byl ustanoven k bezplatnému zastupování), že mu zaplatí výdaje a odměnu, a že žalobou a exekucí tento závazek proti chudé straně vymáhal, se hrubě prohřešil proti povinnosti povolání advokáta zejména, by přikázané mu zastupování chudé strany konal bezplatně a jest přisvědčiti napadenému nálezu kárné rady i v tom, že zároveň poškodil tím i čest a vážnost advokátního stavu (§ 10 odst. druhý adv. řádu) a své provinění nemůže omluviti ani příznivými úsudky žurnalistiky, anebo jinými svými nezištnými úkony a netřeba se ani v tomto směru odvolacími vývodů věcně obíratí.

Pokud si odvolatel stěžuje na průtah kárného řízení, není v tomto

směru stížnost vůbec přípustnou, poněvadž nejde tu o usnesení kárné rady, nýbrž o stížnost dohlédací (§§ 45, 46 kárného statutu pro advokáty).

Čís. 53 dis.

Jest jednáním zlehčujícím čest a vážnost stavu, zaslal-li advokát, jako zástupce manželky za jednání o dobrovolný rozvod oznámení (jí podepsané a na finanční úřad řízené) o zatajení a zkrácení daně, jehož se prý dopustil manžel, jeho zástupci se žádostí, by obsah oznámení svému mandantu nesdělil, a s příkazem, by sám oznámení to předal (v připojené obálce) poštovní dopravě (podal), nesvolí-li jeho klient k dobrovolnému rozvodu do lhůty k tomu určené; tím jednak působil na odpůrcova advokáta, by porušil povinnost věrnosti a svědomitosti (§ 9 adv. ř.), hleděl oklikou uskutečnití úmysl své mandantky, donutiti manžela k souhlasu s dobrovolným rozvodem vyhrůžkou trestního oznámení pro čin, nedotýkající se osobních vztahů manželů, jednak se pokusil zástupce druhé strany uvésti ve strach a nepokoj.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1927, Ds I 10/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného z kárného nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 7. března 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

K 1. bodu kárného nálezu: Kárný nález v důvodech uvádí, že odvolatel neměl »striktní« příkaz strany k podání trestního oznámení pro daňové defraudace, a že nutno přičísti volbu tohoto prostředku, t. j. trestního oznámení na finanční úřad, na vlastní vrub odvolatelův, v dalším odstavci důvodů provádí se pak zjištění v tomto směru. Odvolací soud jest však toho názoru, že netřeba se obíratí otázkou, kdo jest původcem volby onoho prostředku. Stačí přihlížeti jen k těm jednáním odvolatelovým, v nichž výrok kárného nálezu spatřuje podstatu kárného přečinu, jímž byl odvolatel uznán vinným. Ve výroku kárného nálezu neklade se odvolateli za vinu, že návodem, radou nebo jiným způsobem přivedl svou klientku B-ovou k tomu, by volila onen prostředek, nýbrž mluví tu jen o úmyslu mandantky, donutiti manžela k souhlasu s dobrovolným rozvodem vyhrůžkou trestního oznámení. Stačí obíratí